

Dosarul nr. 2ra-199/20

Prima instanță - (Judecătoria Comrat, sediul central) jud: V. Hudoba

Instanța de apel - (Curtea de Apel Cahul) jud: R. Petrov, N. Bondarenco, S. Pilipenco

ÎNCHEIERE

22 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea pe Acțiuni „FinComBank”,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „FinComBank” împotriva notarului Liudmila Ganeva, intervenienți accesorii Societatea cu Răspundere Limitată „Gigat-Mac”, Prascovia Sarî, Ivan Sarî și Valentina Todorova, cu privire la repararea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 11 septembrie 2019 a Curții de Apel Cahul,

c o n s t a t ă:

La 29 octombrie 2014, SA „FinComBank” a depus cerere de chemare în judecată împotriva notarului Ganeva Liudmila, solicitând încasarea din contul pârâtei a sumei de 272 065,73 de lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la 5 mai 2006 notarul Liudmila Ganeva a autentificat contractul de gaj (ipotecă) nr. L50/06 din 5 mai 2006, încheiat între SA „FinComBank” (creditorul gajist) și Prascovia Sarî (debitor gajist).

Contractul indicat a fost încheiat drept asigurare a obligațiilor ce reiesă din contractul de credit nr. L50/06 din 5 mai 2006 (și acordurile adiționale), privind acordarea unui credit în sumă de 227 000 lei firmei SRL „Gigat Mac”.

În legătură cu faptul că debitorul nu a onora obligațiunile din contractul de credit, banca s-a adresat în instanța de judecată.

Astfel, prin hotărârea Judecătoriei Comrat din 10 noiembrie 2011 a fost respinsă acțiunea SA „FinComBank” împotriva SRL „Gigat Mac” și Prascovia Sarî cu privire la exercitarea dreptului de gaj, și anume, transmiterii silite către bancă a bunului gajat - apartamentul nr. xxxxx, casa nr. xxxxx de pe str. xxxxx, cu suprafața totală de 65,6 m.p., cu scopul vinderii și stingerii datoriei SRL „Gigat Mac” și evacuarea Prascoviei Sarî și a membrilor familiei ei, fără acordarea altui spațiu locativ.

S-a menționat că la emiterea acestei hotărâri, instanța de judecată a pus la bază unele circumstanțe stabilite cu certitudine cum ar fi raportul de expertiză nr. 1262 din 25 mai 2011, conform cărui semnătura din numele Prascoviei Sarî în contractul de gaj nr. L50/06 din 5 mai 2010 nu aparține acesteia dar lui Ivan Sarî.

Din aceste considerente, contractul de ipotecă a fost considerat nul.

S-a invocat că în rezultatul abaterilor comise de notarul Liudmila Ganeva, instituția financiară a fost în imposibilitatea de a-și satisface creanțele din contul bunurilor gajate, iar debitorul a refuzat onorarea obligațiilor contractuale.

Astfel, SA „FinComBank” i-a fost cauzat un prejudiciu material în mărime de 272 065,73 de lei, iar responsabilitatea notarului pentru prejudiciul cauzat reiese din prevederile art. 1398 alin. (1) din Cod civil (în redacția legii la momentul întocmirii contractelor de gaj).

În vederea soluționării litigiului pe cale extrajudiciară, în adresa notarului a fost expediată o somație, recepționată la 8 august 2014, însă aceasta a fost ignorată și lăsată fără răspuns.

Prin hotărârea din 5 iunie 2015 a Judecătorei Comrat, cerere de chemare în judecată depusă de SA „FinComBank” împotriva notarului Ganeva Liudmila s-a respins ca neîntemeiată. (vol. I, f.d. 94-95, 108-111)

Prin decizia din 24 mai 2016 a Curții de Apel Cahul, s-a admis apelul declarat de SA „FinComBank”, s-a casat integral hotărârea din 5 iunie 2015 a Judecătorei Comrat și s-a restituit cauza în prima instanță, la Judecătoria Comrat, în alt complet de judecată, pentru rejudecare. (vol. I, f.d. 201-206)

Prin hotărârea din 24 august 2018 a Judecătorei Comrat, sediul central, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de SA „FinComBank” împotriva notarului Liudmila Ganeva, intervenienți accesorii SRL „Gigat-Mac”, Prascovia Sarî, Ivan Sarî și Valentina Todorova, cu privire la repararea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de judecată. (vol. II, f.d. 104-106)

La 25 septembrie 2018, SA „FinComBank” a declarat apel împotriva hotărârii din 24 august 2018 a Judecătorei Comrat, sediul central, solicitând casarea ei și emiterea unei hotărâri noi prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral. (vol. II, f.d.95- 96, 129-131)

Prin decizia din 11 septembrie 2019 a Curții de Apel Cahul, s-a respins apelul declarat de SA „FinComBank” și s-a menținut hotărârea din 24 august 2018 a Judecătorei Comrat, sediul central.

În motivarea soluției, instanța de apel a conchis că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei, având la bază cumulul de probe prezentate de părți și, în corespundere cu art. 130 din Codul de procedură civilă, întemeiat a ajuns la concluzia de a respinge acțiunea.

În acest sens, instanța de apel a reținut că SA „FinComBank” nu a prezentat suficiente probe care să confirme că între acțiunile notarului Liudmila Ganeva și dauna invocată de către bancă există o legătură causală. Nu s-a făcut dovada că paguba s-a datorat faptei ilicite a notarului, care, prin încălcarea gravă a atribuțiilor sale de serviciu, a autentificat contractul de ipotecă cu ignorarea cerințelor și solemnităților impuse de lege.

La fel, nu s-au prezentat probe că notarul a comis în cazul dat o abatere disciplinară, contravențională sau penală.

Totodată, a reținut că, din materialele dosarului rezultă că contractul de gaj nr.L50/06 din 5 mai 2006, autentificat de notarul Liudmila Ganeva, nu a fost contestat de părți în instanța de judecată, actele notariale nominalizate fiind prezumate a fi veridice și legale.

La 4 decembrie 2019, SA „FinComBank” a declarat recurs împotriva deciziei din 11 septembrie 2019 a Curții de Apel Cahul, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului, cu referire la prevederile art. 432 alin. (2) lit. a) și c) din Codul de procedură civilă, recurentul a invocat că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată (Codul civil, în partea ce ține de răspunderea delictuală) și au interpretat eronat legea.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Colegiul reține că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa participanților la proces la 26 septembrie 2019 (vol. III, f.d. 48), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurent lipsește.

Totodată, în cererea de recurs, recurentul a menționat că aceasta a fost recepționată la 7 octombrie 2019.

Din acest considerent, Colegiul consideră că recursul din 4 decembrie 2019 este declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copie de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 18 decembrie 2019 în adresa intimațiilor a fost expediată copia cererii de recurs depusă de SA „FinComBank” cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs. Însă, până la data examinării admisibilității recursului, intimații nu au depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de SA „FinComBank” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea pe Acțiuni „FinComBank”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru